

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

31. An Confessarius, quando pœnitens dat ei licentiam revelandi confessionem, debeat illam exigere in scriptis? Et in prædicto casu, si dubitetur, an ea revelatio fiat, vel non fiat de licentia ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

Confessarius vero nequidem, quod fornicationes suas sibi confessa sit directe, aut indirecte, puta dicendo, quod eam à peccatis suis publicis absoluit, indicare potest.
Ex part. 5. tr. 11. Ref. 40.

§. 1. **H**ic casus est practicabilis. vt Parochus, v g. det sacram Eucharistiam, vel sepulturam Ecclesiasticam publico vsurario, vel meretrici. Et affirmatiuam sententiam tenet Fagundez *præc. 2. lib. 6. cap. 1. num. 19.* cum multis DD. asserentibus testimonium Confessarij cum licentia expressa penitentis datum valere, vt in foro externo probetur penitens emendatus de crimine commissio publicè, aut publico scandalo. Et ideo Malderus *tract. de sigillo, cap. 12. in fine.* sic ait: Infertur quando publica meretrix est confessa mendicanti Religioso, non posse Pastorem petere testimonium à tali Confessario, quod verè de peccato suo publico penituerit, confessa & absoluta sit, hoc enim sine licentia peccatricis Confessarius non dicit, & etiamsi secretò dixerit ipsa consentiente, publicè administrato Parocho non sufficit, sed antequam sacram Eucharistiam ei publicè administret, aut ei sepulturam Ecclesiasticam concedat oportet constare publicè quòd penituerit, quæ publicè peccauit. Confessarius enim ne quidem quòd fornicationes suas sibi confessa sit directè, aut indirectè, puta dicendo, quòd eam à peccatis suis publicis absoluerit, indicare potest; sed eo casu sufficit in genere Parochum scire quòd sit confessa, modò publicè etiam sciatur conuersa, puta per reuentionem publicam Confessarij de licentia peccatricis, aut quòd coram pluribus protestetur ipsa se de peccato isto dolere. Sine publica autem ista noticia, aut detestatione non sufficit sacramentalis Confessio, aut absolutio etiam Parocho facta, quia talis satisfactio debetur Ecclesie, & alioqui scandalum esset margaritam spargere ante porcos. Ita Malderus. Vide etiam Suarez in 3. p. tom. 2. disput. 7. sect. 5. à num. 20. & apertius num. 46. Henriquez lib. 3. de Penitente. cap. 23. num. 2. in fine Navarrum in cap. 1. de penitente. dist. 6. num. 90. Gutierrez in Can. 99. lib. 1. cap. 2. n. 9. & alios.

Quoad hoc lege infra ex Ref. 58. 6. Notandum est, & supra ex Ref. 10. §. vii.

RESOL. XXX.

An Confessarius de licentia penitentis possit reuelare confessionem?
Et notatur non sufficere quancumque licentiam præsumptam, interpretatiuam, virtuales etiam in bonu ipsius penitentis ad reuelandum sigillum confessionis, sed requiri formalem, atque expressam, & debet esse libera, spontanea, & non vi, iniuria, aut dolo extorta; imò neque per preces importunas; adde, neque per metum reuerentialem ipsius Confessarij obtenta.
Et aduertitur penitentem posse renouare hanc licentiam quoties voluerit, etiam absque iusta, & vlla causa.
Ex part. 5. tr. 11. Ref. 10.

§. 1. **N**egatiuam sententiam docet Alensis 4. q. 78. mem. 3. Scot. in 4. dist. 21. q. 2. art. 1. Almayn. *ibid. q. 1. in fin.* Aureolus & Durand. *ibid. q. 4. Maior. ibid. q. 3. art. 3. Gabriel. ibid. q. vnic. art. 3. dub. 4. & Angel. ver. confessio 8. §. 5.* Probatur hæc opinio. Primò, quia præceptum sigilli est de iure diuino: incommodum autem est, vt homo priuatus, qualis est penitens, in præceptis diuinis dispenset. Secundò, quia Confessarius ea, quæ via confessionis scit, scit vt Deus, ergo non potest penitens ei dare licentiam, vt loquatur homo, quia iam forus internus penitentia mutabitur in externum, & forus poli in forum soli ad arbitrium penitentis. Tertiò, quia licet possit

penitens cedere iuri suo, non tamen potest cedere iuri sacramenti, cum hoc sigillum sit introductum ex primaria Christi institutione in religionem Sacramenti, secundariò verò in fauorem penitentis.

2. Verùm contrariæ sententiæ tanquam communiõni adhæreo, quam tuetur D. Thom. in 4. dist. 11. q. 3. art. 3. Tanner. tom. 4. dist. 6. q. 9. dub. 6. num. 125. Valq. in 3. p. tom. 4. q. 93. a. 4. dub. 7. Suarez in 3. p. tom. 4. disput. 33. sect. 5. num. 8. Valq. q. 93. a. 4. dub. 5. Ochagau. de Sacram. vr. de sigillo, q. 5. num. 3. Præpos. in 3. p. q. 11. de sigillo, dub. 6. num. 43. Hurtad. de Sacram. dist. 12. de penit. dist. 6. Couarr. in 4. Decret. p. 2. c. 8. §. 12. & ratio est, quia secretum sigilli licet fuerit imperatum in dignitatem ipsius Sacramenti, principaliter tamen & primo loco fuit imperatum in fauorem personæ confitentis, vt facilius & suauis reddatur confessio, ergo eo ipso quòd quis cedit iuri suo, non fit iniuria sacramento, sicut si quis sub iuramento promittat alicui centum, & ille postea remittat promissionem, tollitur omnis obligatio seruandi promissionem, quia hæc principalis ordinatur in fauorem personæ, cui promittitur, quam in Dæcultum & reuerentiam, quæ licentia debet esse spontanea, & expressa sufficienter.

3. Notandum est tamen hic non sufficere quancumque licentiam, præsumptam, interpretatiuam, virtuales, etiam in bonum ipsius penitentis, ad reuelandum sigillum confessionis, sed requiri formalem, atque expressam. Ita DD. penes Fagundez *pr. 2. lib. 6. c. 1. num. 14.* qui etiam n. 18. rectè notat, penitentem posse renouare hanc licentiam quoties voluerit etiam absque vlla causa, quia dominus est illius actus.

4. Nota etiam quòd licentia expressa penitentis manifesta ad peccata audita in confessione debet esse libera & spontanea, non vi, iniuria, aut dolo extorta, imò neque per preces importunas, adde neque per metum reuerentialem ipsius Confessarij obtenta. Ita Fagundez *loc. cit. num. 21.* & Henricq. lib. 3. de penitente. cap. 23. num. 1. in fine. nam in dictis casibus licentia erit nulla, & Confessarij propriè frangent sigillum. Vnde Magistri Nouitiorum, vel alij Superiores, aut quicumque alij Confessarij aduertant quid faciant, quando licentiam petunt à penitentibus manifestandi aliqua delicta in confessione audita: nam, vt rectè obseruat Fagundez in nostro casu sola præsentia & auctoritas Confessarij sine minis, & vultuum inuersionibus sufficere ad inducendum metum reuerentialem, & vt non valeat licentia data cum eo metu ad reuelandam confessionem, tum propter reuerentiam, quam omnes solent habere erga Confessarios, quæ sine dubio excedit reuerentiam filiorum in parentes, tum propter reuerentiam Sacramenti, ne paulatim illius religio deperat. Hæc Fagundez. Vnde faxit Deus has licentias vt plurimum non esse inualidas. O quàm fecere labuntur aliqui circa fractionem huius sacri sigilli!

RESOL. XXXI.

An Confessarius, quando penitens dat ei licentiam reuelandi confessionem, debeat illam exigere in scriptis?
Et in prædicto casu, si dubitetur, an ea reuelata sint, vel non fiat de licentia penitentis, credendum sit testimonio Sacerdotis, & non penitentis? Ex part. 5. tr. 11. Ref. 41.

§. 1. **A**ffirmatiuè respondet Aldrete de religio disciplina inu. da. lib. 2. cap. 19. §. 1. n. 6. existimans licentiam in scriptis petendam esse à penitente.

De Sigillo Confessionis. Ref. XXXII &c. 439

ante, ne si Sacerdos accusatus fuerit de reuelatione sigilli, detrimentum patiatur.

2. Sed hanc opinionem non approbat Suarez in 3. part. tom. 4. disp. 3. sect. 5. num. 14. & Fagundez p. 2. lib. 4. cap. 1. num. 23. & alij, quia esset valde periculosum & onerosum penitentibus; deinde in dubio an ea reuelatio fiat, vel non fiat de licentia penitentis, credendum est testimonio Sacerdotis & non penitentis, vt docet Graffius decis. au. part. 1. lib. 1. cap. 25. num. 16. Henriquez lib. 3. de penit. cap. 19. nu. 10. & alij ergo, &c.

RESOL. XXXII.

In quadam ciuitate huius Regni, Confessarius, cum licentia penitentis in ordine ad consilium petendum, manifestauit cuidam Sacerdoti aliqua peccata, de quibus ipse postea cum aliquibus locutus est, quasturum a se fuit tunc an dictus Confessarius frangeret sigilla confessionis? Ex p. 2. tr. 1. §. 5. & Misc. 1. Ref. 14.

§. 1. **V**icarius illius ciuitatis sententiam affirmatiuam tenebat, adducens Suarez in 3. part. tom. 4. disp. 3. sect. 4. Sed prater Suarez docet etiam hanc opinionem Pitigianus in 4. sent. tom. 2. disp. 2. §. 2. art. 5. Bonac. de Sacram. disp. 5. §. 6. sect. 5. punct. 3. n. 4. Filiucius in quest. mor. 1. tr. 7. c. 1. §. 1. quest. 4. n. 5. 2. Syluius in addit. ad 3. part. D. Thome. q. 11. a. 2. §. 3. Fernandez in exam. Theol. moral. p. 3. c. 6. §. 6. n. 2. 5. & alij Probat hanc opinio tribus modis. Primo, ait Pitigianus, & Suarez, Confessarius in hoc casu participat actum clauium, scilicet quoad clauem scientiae, & supplet defectum ministri, ita vt ex utroque quasi coalescat minister, habens omnia necessaria ad hoc munus. Ergo tenetur ad sigillum.

2. Secundo, asserit Bonacina, & alij, peccata audita in confessione ad quemcumque transeunt, cum obligatione, & onere sigilli confessionis, quia, vt habetur in cap. pastoralis, de decimis, obligatio sequitur rem ipsam, & non personam, sic res pignoratata transit ad quocumque cum suo onere, quia obligatio rei pignoratata, prius afficit rem ipsam. Et tandem probatur tertio, quia penitens ea conditione licentiam concedit, vt tamen maneant secretum sub sigillo confessionis.

3. Sed licet hanc opinio si probabilis, probabilior tamen contraria mihi semper visa est; quam mordicus tuerur Valq. in 3. part. tom. 4. q. 93. a. 4. dub. 2. n. 10. Onuphr. opus. de sigillo, sect. 3. §. 9. vnic. dub. 6. fol. mibi 226. §. sequitur primo. Nugnus in addit. ad 3. p. q. 11. n. 1. fol. mibi 347. col. 1. & ex nostra Religione P. Megala in 1. p. lib. 1. c. 16. n. 6. Et ratio est, quia Confessarius iste accipit notitiam peccatorum non ab ipsa confessione, quasi sigillata, sed ab ipso penitente, ac si ipse referret: (quia idem est, si de consensu illius referat Sacerdos;) iam vero non nouit ex confessione penitentis, sed reuelatione facta extra confessionem ab ipso penitente, vt a Sacerdote de consensu illius, quod idem est ac si ipse referret; quod vero ita referretur, nec in confessione, neque ex confessione referretur. Ergo non oritur obligatio sigilli confessionis.

4. Restat modò respondere ad argumenta opposita. Ad primum respondetur ex Megala, quòd licet reuera consilium ordinetur ad clauis: attamen consuleri peritiorum, non est pars clauium, nec pars confessionis, sed tantum instructio est Confessarij, vt possit legitime munus suum exercere. Ergo.

5. Ad secundum respondetur, diuersam esse rationem obligationis in re pignoratata, & sigillo confessionis: quia obligatio rei pignoratata, non est obli-

gatio precepti, sed obligatio quæ fit creditori, vt in eam rem habeat prelationem ad sui solutionem, & ideo obligatio prius afficit rem vnde debet fieri solutio: & quomodocumque transeat ad aliquem, semper tranfit cum isto onere. At verò obligatio sigilli, est obligatio precepti, quod licet feratur de re aliqua faciendâ, vel non faciendâ, tamen non obligat rem ipsam; quia persona est, quæ tenetur operari secundum illud preceptum. Ob id non est accipiendâ ratio obligationis ex ipsa quæ tranfit ad alios, sed in ordine ad personam: quare quando quis peccata cognouit ex ipsa confessione, tenetur sigillo, quia tunc temper est respectus in fauorem penitentis. Quando verò innotescunt, nonâ confessione sacramentali, non est aliqua obligatio sigilli. Ergo, &c.

6. Ad tertium respondetur, non esse in potestate penitentis apponere obligationem sigilli, nisi quando obligatio nascitur ex ipsa confessione. Ex his tunc consulit, supradictum Sacerdotem non fregisse sigillum confessionis, sed tantum secretum naturale. De hac tota questione vide Coninch de Sacram. disp. 9. dub. 3. a. n. 38. vsque ad 50.

RESOL. XXXIII.

An cum Sacerdos de licentia penitentis reuelat aliis peccatum, illi alij teneantur ad sigillum?

Et docetur Doctorem, Confessarium, aut Confessarium, cui ex licentia penitentis peccatum, & persona eiusdemmet penitentis manifestatur obligari sacro Sigillo.

Et in §. ultimo huius Resolutionis eursim explanantur alij septem casus & persona in quibus omnes tenentur ad sigillum. Ex part. 5. tr. 1. 1. Ref. 11.

§. 1. **N**egatiuè respondet Valq. in 3. part. tom. 4. q. 93. ad 4. dub. 2. n. 10. Kellifonius tom. 4. in 3. part. q. 11. art. 3. dub. vnic. Megala in 1. part. lib. 1. cap. 16. num. 6. Valboa de Mignouiejo tom. 2. lect. Salmat. in c. omni vtriusque sexus, de penit. & remiss. n. 67. Meratus in D. Thomam, to. 3. tract. de sacram. Penit. disp. 3. 2. sect. 3. num. 3. & Hurtado de Sacrament. disp. 1. 2. de penit. diff. 3. asserentes eum, cui absque licentia penitentis facta est reuelatio, teneri sigillo confessionis, quia tunc cognitio peccati tantum habet ortum ex confessione sacramentali, quia penitens id tantum dixit in confessione sacramentali. Eum verò cui facta est reuelatio peccati ex licentia penitentis, non teneri sigillo confessionis, sed tantum secreto naturali iustitiæ, quia iste non cognouit peccatum ex confessione sacramentali adhuc remotè & mediatè, sed tantum ex narratione non sacramentali, qua penitens concedens licentiam ad reuelandum peccatum ait siue expressè, siue implicite: Hoc peccatum, quod feci, & tibi confessus sum, me fecisse reuela. Et hanc opinionem tenet etiam Onuphris opus. de sigillo, sect. 3. §. vnic. dub. 6. vbi ita ait. Sequitur primò Confessarium, si illi penitens dederit facultatem, vt petat consilium de peccato confesso, ipse verò adeat aliquem, & ex licentia habita reueler peccatum simul & personam, non teneri nisi solo secreto naturali ad peccatum reticendum: rationem iam innuimus supra, quia facultas penitentis non solum est vt peccati notitia extendatur ad Confessarium, sed etiam vt prater ea tollatur Confessario obligatio sigilli, ita vt inde res relinquatur suæ naturæ, & sicut res ex natura sua nullo addito sacramento solum erat sub secreto naturali, sicut & quod reuelatum est Confessario à Confessario de licentia penitentis relinquatur suæ naturæ, & consequenter sub solo secreto naturali: nam, vt iam constat ex dictis,

Sup. hoc cō-
silio late in
Ref. prateri-
ta.